

Arrest

nr. 273 909 van 10 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DA CUNHA FERREIRA
GONCALVES
Xavier de buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VANDERHAELEN loco advocaat M. DA CUNHA FERREIRA GONCALVES, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 22 april 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 december 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 februari 2022 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Merida (staat Merida, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. In 1999 of 2002 richtte uw vader een syndicaat op genaamd Citra Salud waarvan hij voorzitter was. Dit syndicaat vertegenwoordigde de werknemers van het universitair ziekenhuis Los Andes in Merida, wat een staatsziekenhuis is. Zowel uw vader als het syndicaat waren voorstanders van de regimes van Chavez en later Maduro. Uw vader had eveneens op staatsniveau nog enkele functies en ook enkele ooms en tantes van u waren politieke vertegenwoordigers van de staat waar u woonde. Zo werkte een zus van uw moeder voor de gouverneur van de staat Miranda. Uw moeder overleed in 2000 wanneer u 13 jaar was. Twee jaar later verliet uw vader de woning waardoor u samen met uw zus M.(...) en uw broers L.E.(...) en W.E.(...) achterbleef in de woning. U weet niet waarom hij de woning verliet, maar u vermoedt dat dit voor een andere vrouw was. U had sindsdien ook een ander, minder intiem, contact met hem. Wanneer u 16 of 17 jaar was, vielen onbekenden in militair uniform in jullie woning binnen en werd u door hen geblinddoekt. Deze personen doorzochten de woning en hadden een gesprek met uw oudste broer waarna zij vertrokken. Hoewel u nooit vroeg aan uw broer waarover dat gesprek ging, vermoedt u dat zij uw vader zochten. Vanaf uw 17e was u als onderhoudsman werkzaam in het universitair ziekenhuis Los Andes. In het begin was dit met losse contracten, maar later verkreeg u hier een vast contract. Ook werd u lid van de vakbond van uw vader. Uw zus M.(...) en uw halfzus langs vaderskant T.(...) werkten eveneens in het ziekenhuis. In deze periode begon u een relatie met L.G.N.I.(...) (O.V. 9.042.956). Er was een tweede inval in jullie woning nadat u reeds met een vast contract in het ziekenhuis werkte. Dit keer ging het om personen in burger die jullie allemaal op de grond dwongen. Ze vroegen achter jullie vader en noemden hem bij zijn populaire naam, A.(...). Jullie woning werd opnieuw doorzocht. Op een bepaald moment zei een broer dat ze waren vertrokken. De laatste drie à vijf jaar werd u op uw werk, omdat u voor de staat werkte, verplicht om deel te nemen aan politieke bijeenkomsten voor het regime. De oproepingen om hieraan deel te nemen vertrokken vanuit uw vader in zijn rol als voorzitter van de vakbond. Hij vond echter dat het uw recht was om hier niet aan deel te nemen. U was immers niet met politiek bezig waardoor u niet deelnam. U stond hiervoor bekend bij uw bazen en er werd gedreigd met ontslag. U kreeg ook meer werk wanneer uw collega's deelnamen aan de bijeenkomsten. U bleef in het ziekenhuis verder werken tot uw vertrek uit Venezuela. Eén of twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela vond er opnieuw een inval in jullie woning plaats. Zij stelden zich voor als politieagenten van de militaire inlichtingendienst. Jullie werden geblinddoekt en op de grond gezet en de woning werd opnieuw doorzocht. U vermoedt dat het opnieuw met uw vader te maken had. U vermoedt dat uw partner bij de tweede of derde huiszoeking aanwezig was. U sprak uw vader op het werk aan over deze huiszoekingen, waarop hij u antwoordde dat ze hem misschien zochten, maar dat het niet ernstig was. U vermoedt dat ze hem op politiek vlak zochten en dat ze naar zijn zwakke plek op zoek waren zoals zijn huis, familie en zijn kinderen. Op een gegeven moment werd een vriend van u, A.D.(...), die twee huizen verder dan u woonde, tijdens een manifestatie in Merida neergeschoten. U was niet aanwezig op deze manifestatie, maar u hoorde het schot. U ging hierna in de bergen wonen omdat u wist dat u gezocht werd. Immers nadat u vertrokken was, verwittigden uw burens u dat A.(...)s jongere broer met twee staatsambtenaren diezelfde dag was langs gekomen bij uw woning. U weet niet waarom. U keerde na enige tijd terug van de bergen naar huis en kende geen problemen in verband met de dood van A.(...). De laatste twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela was er een gebrek aan voedsel. De regering of de oppositie bood het voedsel aan, maar daarvoor moest u documenten hebben. U kocht voedingsmiddelen via de zwarte markt. U was ook actief op het culturele domein doordat u capoeiralessen gaf. Deze ateliers gingen door in een gebouw van de staat en rond 2014 of 2015 begon men jullie als gebruikers van dat gebouw ook te verplichten om deel te nemen aan politieke bijeenkomsten van het regime. Uiteindelijk mochten jullie het gebouw niet meer gebruiken. U vond echter dat cultuur niet het domein van politiek was. Uw vader werd in Venezuela op een bepaald moment ontvoerd. U was op toen op reis. U denkt dat jullie daar later een videogesprek over hebben gehad waarbij hij vertelde dat hij tijdens een manifestatie was ontvoerd en in een school werd opgesloten. Een kennis van uw vader, A.M.(...), werd in Venezuela vermoord. In 2016 verliet u Venezuela omdat u bang was dat u, omdat u familie was van uw vader die intussen goed bekend was binnen de staat, onder druk zou worden gezet. U vreesde er ook vermoord te worden door diegenen die eerder huiszoekingen bij jullie hadden uitgevoerd. Uw vader had kanker en u ging in het buitenland werken om geld op te sturen voor zijn behandeling. U en uw partner reisden legaal met het vliegtuig naar Uruguay. In Uruguay kon u legaal verblijven en was u bezig met een regularisatieprocedure. U keerde verschillende keren terug naar Merida, Venezuela, waaronder in 2017 voor Kerst en in 2018 omdat uw vader overleed. U verbleef dan bij een neef. U deed dit op een zeer clandestiene manier. Uw zus M.(...) bleef verder voor het syndicaat werken, maar verliet uiteindelijk ook Venezuela. Ook uw broers L.E.(...) en W.E.(...) verlieten Venezuela. In 2019 huwde u in Uruguay wettelijk met uw partner. In maart 2020 verlieten jullie Uruguay omwille van de vreemdelingenhaat en omdat u er moeilijk werk vond. Jullie reisden

naar België met het vliegtuig. Op 22 april 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Op 7 juli 2021 werd jullie zoon J.(...) in België geboren.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart; een kopie van uw rijbewijs; een kopie van uw Uruguayaanse identiteitsdocumenten geldig van 23 augustus 2018 tot en met 18 december 2020; een kopie van uw Uruguayaanse huwelijksakte, d.d. 7 september 2019; screenshots van een gesprek tussen u en uw vader J.E.Q.(...), d.d. februari-maart 2014; screenshots van de sociale media van uw vader J.E.Q.(...), d.d. 2015/2016; een kopie van de Belgische geboorteakte van uw zoon J.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat hoewel u stelde dat u in 2016 Venezuela verliet omdat u er verschillende problemen kende en u een legaal verblijf had in Uruguay (CGVS, p. 7, 9-10), u evenwel hierna nog terugkeerde naar Venezuela. Aanvankelijk stelde u enkel één keer voor het overlijden van uw vader (in 2018) teruggekeerd te zijn waarbij u verbleef in de woning van een vriend (CGVS, p. 8, 18). Geconfronteerd met stempels uit uw paspoort, gaf u aan ook nog eens teruggekeerd te zijn naar Venezuela voor kerstmis in 2017 (CGVS, p. 19). Telkens keerde u hierbij terug naar Merida, de stad waar u uw hele leven had gewoond (CGVS, p. 8, 19). Geconfronteerd met de vaststelling dat u ondanks uw vrees toch terugkeerde naar Venezuela, herhaalde u louter de redenen voor uw terugkeer (CGVS, p. 19). U stelde voorts dat uw terugkeer op een clandestiene manier gebeurde (CGVS, p. 18). Gelet dat er van deze reizen stempels van de Venezolaanse autoriteiten in uw paspoort zijn terug te vinden, kan er aan deze uitleg geen geloof gehecht worden. Uw frequente terugkeer naar Venezuela is gelet op het geheel aan voorgaande een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en ondermijnt danig de door u voorgehouden vrees.

Dat er voorts weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen die u in Venezuela kende omwille van de positie en functie van uw vader, blijkt verder uit volgende vaststellingen. Wat betreft de huiszoekingen die in uw woning plaatsvonden waarbij men op zoek was naar uw vader, dient vooreerst op een ernstige tegenstrijdigheid te worden gewezen die werd vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie twee keer naar uw woning kwam en dat u dacht zij informatie zochten (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat er drie huiszoekingen hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u enkel dat het allemaal al jaren geleden is, dat u door het ene het andere herinnert, maar dat omdat het slechte herinneringen zijn, u dat probeert te vergeten (CGVS, p. 19). Dergelijke uitleg is, gelet dat deze huiszoekingen één van de redenen zijn dat u Venezuela verliet (CGVS, p. 9), geenszins voldoende voor voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid, te meer u verder uitblinkt in vaagheden en een stuitend gebrek aan interesse in elementen die de kern van uw relaas vormen. Zo blijft u allereerst vaag over wanneer de drie huiszoekingen plaatsvonden. U kan bijvoorbeeld niet duiden of u bij de tweede huiszoeking al meerderjarig was of niet (CGVS, p. 12). U schat dat de derde huiszoeking één of twee jaar na de tweede huiszoeking was, maar u bent het niet zeker (CGVS, p. 13).

Voorts is het opmerkelijk dat hoewel u reeds bij de eerste huiszoeking een vermoeden had dat de invallers uw vader zochten, ook al zeiden ze niets tegen u, u vervolgens hierover geen vragen stelde aan de broer met wie de invallers een gesprek hadden om na te gaan waarover dat gesprek ging en of uw vermoedens juist waren (CGVS, p. 12). U verklaarde daarentegen dat u wel na elke huiszoeking uw vader aansprak, waarbij hij u zei dat ze hem misschien aan het zoeken waren, maar dat het niet ernstig was (CGVS, p. 13-14). U meende ook dat het een kwestie van tijd zou zijn voor ze de familie, omwille van uw vader, onder druk zouden zetten, waardoor u Venezuela verliet (CGVS, p. 17). Ook hier dient echter opgemerkt

te worden dat u hierover geen verdere vragen stelde aan uw vader. Dat u dit niet deed omdat jullie niet meer dezelfde vader-zoon relatie hadden omdat hij de woning verliet wanneer u dertien was (CGVS, p. 14), kan, gezien de beweerde impact die deze huiszoekingen en zijn problemen op u hadden, uw nalaten zich hierover diepgaander te informeren geenszins rechtvaardigen, te meer dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw vader wel dagelijks zag (CGVS, p. 13). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Het is eveneens bevreemdend dat zij in uw woning, waar u woonde met uw broers en zus, op zoek kwamen naar uw vader. Uw vader woonde immers sinds 2000, wanneer u 13 was, niet meer in deze woning. Hij verscheen daarentegen wel dagelijks op zijn werk (CGVS, p. 5, 13). Uw vermoeden dat ze hem op politiek vlak zochten en hierbij op zoek gingen naar zijn zwakke plekken, waaronder zijn familie (CGVS, p. 15), weet, gelet op uw bewering dat ze telkens uw vader kwamen zoeken bij de huiszoekingen (CGVS, p. 12-13), niet te overtuigen. Aansluitend hierbij is het ook opmerkelijk dat, hoewel u uw vrees en problemen koppelt aan de positie en functie van uw vader – die in 2018 overleed - (CGVS, p. 9-10), u eveneens een opvallend gebrekkige kennis had betreffende de bezigheden van uw vader. U bent allereerst niet zeker wanneer een syndicaat oprichtte voor het personeel van het universitair ziekenhuis Los Andes. U noemt enerzijds 1999, maar anderzijds vermoedt u 2002 (CGVS, p. 10). Gevraagd naar zijn functie denkt u louter dat hij er voorzitter van was (CGVS, p. 10). U gaf ook aan dat zijn vrouw zijn rechterhand was bij dit syndicaat, maar u weet niet of zij getrouwd waren omdat u niet zoveel informatie had (CGVS, p. 10). U stelde voorts dat uw vader ook op staatsniveau nog enkele functies had, maar u wist niet welke. U stelde dat u hierover geen informatie kon vinden en dat u die informatie ook niet had omdat u niet bij hem inwoonde (CGVS, p. 10-11). Eenzelfde vaststelling dient te worden gemaakt betreffende uw bewering dat uw vader in het verleden werd ontvoerd. U kon immers niet aangeven wanneer dit was, wie dit had gedaan of om welke reden (CGVS, p. 17-18). U vervalt verder in vaagheden waar u stelt dat u denkt dat jullie later een videogesprek hadden over deze ontvoering (CGVS, p. 17). U weet tot slot niet of uw vader ooit ondergedoken heeft geleefd in Venezuela (CGVS, p. 18). U slaagt er evenmin in concrete informatie over uw tante die bij de gouverneur werkte te verschaffen. Zo weet u niet welke ze functie ze uitoefent/de en of de gouverneur regeringsgezind is of niet (CGVS, p. 6 en p. 11). Ten slotte dient hieraan toegevoegd te worden dat u evenmin bij uw halfbroer langs vaderzijde, R.(...), informeerde of hij en zijn zus T.(...) problemen kenden omwille de functie en positie van jullie vader. U komt niet verder dan te stellen dat u hem dit zou moeten vragen (CGVS, p. 19). Opnieuw dient er gewezen te worden op een gebrek aan interesse in uw eigen vluchtrelaas. Van een verzoeker kan evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen in Venezuela problemen te hebben gekend omwille van de positie en functie van uw vader. Uw verwijzing naar de moord op A.M.(...), een kennis en collega van uw vader en uw bewering dat u net als hij een doelwit zou kunnen zijn (CGVS, p. 9-10 / CGVS N.(...), p. 9) volstaat gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet. Indien u daadwerkelijk een doelwit zou zijn, dan mag het trouwens verbazen dat uw belagers u niet om het leven hebben gebracht tijdens één van de beweerde huiszoekingen.

Wat betreft dat u op uw werk de laatste drie à vijf jaar verplicht werd om deel te nemen aan politieke bijeenkomsten van het regime (CGVS, p. 14), dient opgemerkt te worden dat hoewel u stelde dat uw oversten dreigden met ontslag omdat u hier niet aan wou deelnemen, u hier evenwel aan de slag bleef tot aan uw vertrek uit Venezuela in 2016 (CGVS, p. 6, 14-15). Het enige gevolg was dat u meer werk had wanneer uw collega's wel deelnamen aan deze bijeenkomsten (CGVS, p. 14). Deze feiten zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft u, die niet akkoord was met deze verplichting (CGVS, p. 14), nooit ergens anders werk gezocht (CGVS, p. 15).

Betreffende uw verklaring dat u en uw capoeiragroepering geen gebruik meer mochten maken van gebouwen van de staat omdat jullie niet wouden deelnemen aan marsen van het regime (CGVS, p. 11, 15), moet er op gewezen worden dat het louter geen gebruik meer mogen maken van deze gebouwen onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

Wat betreft uw bewering dat u ook een vrees had naar aanleiding van de dood van uw vriend en buur, A.D.(...), blijkt u alweer uit in vaagheden. Hoewel u A.(...) een vriend noemt, denkt u louter dat zijn familienaam misschien D.(...) is. (CGVS, p. 10). U slaagt er niet in zijn dood in de tijd te situeren en u weet niet door wie hij werd gedood (CGVS, p. 15, 16). U stelde echter wel dat nadat hij gedood werd op

een manifestatie – waarbij u niet aanwezig was – u een tijdje de bergen invluchtte omdat u wist dat u gezocht werd. A(...)s jongere broer en twee staatsambtenaren waren immers bij uw woning langs gekomen (CGVS, p. 16). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen idee had waarom zij langskwamen en dat u na uw terugkeer geen problemen meer kende omwille van A(...) zijn dood (CGVS, p. 16). U maakte dan ook niet aannemelijk dat er voor u omwille van deze gebeurtenis sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts stelde uw echtgenote dat bij een terugkeer naar Venezuela het militaire gezag op de hoogte is wie er het land binnenkomt via de luchthaven en dat personen, die om politieke redenen vertrokken waren, terugkeren naar Venezuela, vervolgd kunnen worden (CGVS N(...), p. 11). Wat dit betreft dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Bovendien verlieten zowel u als uw echtgenote legaal met jullie eigen paspoort Venezuela en keerde u zonder problemen een aantal keer legaal terug naar Venezuela (CGVS, p. 6, 7, 18 / CGVS N(...), p. 5).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. De bewering van uw echtgenote dat zij in 2014/2015 twee keer heeft deelgenomen aan een studentenprotest wijzigt deze conclusie niet. Uw echtgenote was een gewone deelnemer, kende geen andere activiteiten en kende nooit problemen ten gevolge van de twee deelnames (CGVS N(...), p. 11-12). U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

U en uw echtgenote verwezen tevens naar de algemene situatie in het land, met name de moeilijkheden om aan voedsel te komen, dat jullie hier geen woning meer hebben en de corruptie (CGVS, p. 16, 17 / CGVS N(...), p. 10, 12). Wat dit betreft kan verwezen worden naar onderstaande motivering.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en

Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Immers, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie een woning konden huren, u er werk had en u uw echtgenote kon ondersteunen in haar studies (CGVS, p. 5-6, CGVS, N.(...), p. 4). Voorts blijkt dat jullie de financiële middelen hadden om verschillende toeristische reizen naar het buitenland te ondernemen, waarvan de laatste plaatvond in 2015 (CGVS, p. 7/ CGVS N.(...), p. 5). Hoewel jullie aangaven dat de toegang tot voedingsmiddelen bemoeilijkt werd omdat jullie niet tot een politieke partij behoorden, blijkt uit jullie verklaringen dat jullie wel degelijk – via de zwarte markt – toegang hadden tot voedsel (CGVS, p. 17 / CGVS N.(...), p. 11). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld

tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, deze van uw zoon, uw huwelijk en uw verblijf in Uruguay worden hier niet betwist. Evenmin wordt er betwist dat uw vader een actieve voorstander was van het Venezolaanse regime. De screenshot waarin u en uw vader zijn ontvoering bespreken is gelet op voorgaande vaststellingen aangaande het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen dat u persoonlijk problemen kende door zijn activiteiten, onvoldoende om in uw hoofde actueel te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Carupano (Sucre, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U vatte hogere studies aan in Merida waar u een aantal jaar in studentenwoningen verbleef. U werkte tegelijkertijd ook in verschillende winkels. Wanneer u negentien of twintig jaar was ontmoette u bij de capoeira Q.H.J.A.(...) (O.V. 9.042.956), waarop u een relatie met hem begon. Sinds 2012 of 2013 ging u bij J.(...) inwonen in het huis dat hij deelde met zijn broers W.(...) en L.(...) en zijn zus M.(...). Sinds zijn achttiende werkte J.(...) in het ziekenhuis HI ULA in Merida als schoonmaker. De vader van J.(...) was vakbondsvertegenwoordiger voor het personeel van dit ziekenhuis. In deze functie was hij eveneens een politiek vertegenwoordiger van de partij van Chavez in het ziekenhuis. Uw partner begon rond 2014 op het werk druk en intimidaties te ervaren om deel te nemen aan politieke bijeenkomsten en marsen van het regime. J.(...) behoorde echter tot geen enkele partij. J.(...) ervaarde dan druk en intimidatie via dreigende tekstberichten van onbekenden opdat hij zou stoppen met werken. Hij ervaarde ook druk omdat zijn vader tot de politiek behoorde. Jullie waren ook bang omdat iemand die met zijn vader samenwerkte verdween. Tussen 2014 en 2015 nam u twee keer deel aan een studentenprotest in Merida om jullie studentenrechten op te eisen. Het ging om burgermarsen die niets met politiek te maken hadden. In 2015 maakten u en J.(...) een toeristische reis naar Cuba. Eveneens in 2015 vond er in de woning waar u met J.(...) en zijn broers en zus woonde, een inval plaats door onbekenden. Jullie moesten allemaal op de grond gaan liggen en zij vroegen of J.Q.J.(...) zijn vader, er was. Zij doorzochten de woning waarna zij vertrokken. De vader van J.(...) woonde daar echter al verschillende jaren niet meer, maar J.(...) had u wel verteld dat, voor u bij hem inwoonde, er al eerder huiszoekingen hadden plaatsgevonden. In 2016 stopte J.(...) met zijn werk in het ziekenhuis, maar u weet niet waarom. In september 2016 verlieten u en J.(...) Venezuela omwille van de problemen die jullie er kenden. Jullie werden er lastiggevallen door onbekenden omwille van de vader van J.(...) en bovendien ervaarde J.(...) omwille van zijn vader druk. Jullie kwamen er eveneens achter dat ook de vader van J.(...) dreigberichten ontving, maar u was niet van alle details op de hoogte. Wanneer u en J.(...) over jullie problemen praatten, kwam u er eveneens achter dat een medewerker van zijn vader in het ziekenhuis en die tot de zelfde strekking behoorde,

verdwenen was. Er is eveneens veel corruptie in Venezuela en er wordt steeds gevraagd tot welke partij men behoort. Jullie behoorden niet tot een specifieke partij waardoor jullie toegang tot voeding bemoeilijkt werd en jullie voedingsmiddelen clandestien dienden aan te kopen. Ook werd jullie capoeiravereniging uit de gebouwen waarvan jullie gebruik maakten gezet omdat niemand van jullie behoorde tot een politieke partij. Jullie reisden legaal met het vliegtuig naar Uruguay, waar op dat moment ook uw broer woonde. In 2018 reisden u en J.(...) naar Ecuador om een familielid van hem te bezoeken. J.(...) keerde eveneens nog terug naar Venezuela. Omwille van de vreemdelingenhaat en omdat jullie er moeilijk werk vonden, verlieten jullie in maart 2020 Uruguay. Jullie reisden met het vliegtuig naar België waar u op 22 april 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 7 juli 2021 werd jullie zoon J.(...) geboren. Bij een terugkeer naar Venezuela is het militaire gezag op de hoogte van iedereen die langs de luchthaven het land binnenkomt. Personen die om politieke redenen vertrokken, kunnen dan vervolgd worden. In Venezuela hebben jullie geen toegang tot voedsel en woning.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot Q.H.J.A.(...) (O.V. 9.042.956) in zijn verzoek. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw identiteit staat hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van "het procedure K.B. voor het Commissariaat". Verzoekers halen tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en trachten deze te weerleggen.

Vervolgens verwijzen verzoekers naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij halen in dit verband landeninformatie aan.

Verzoekers stellen nog dat zij nieuwe documenten betreffende de activiteiten van verzoekers vader als bijlage aan het verzoekschrift hebben gevoegd, doch uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat zij hebben nagelaten dit daadwerkelijk te doen. Evenmin brengen zij andere stukken bij ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoekers maken op 13 mei 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met tal van rapporten en nieuwsberichten betreffende de algemene situatie in Venezuela, met name over *“criminaliteit en mensenrechten”*, *“economie en politiek”*, *“covid-19 gezondheid en armoede”*. Het betreft dus informatie over de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering

en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoekers verklaren dat zij in Venezuela problemen kenden omwille van de positie en functie van verzoekers vader. Zijn vader was vakbondsvertegenwoordiger voor het personeel van het ziekenhuis in Merida en was in deze functie tevens een politiek vertegenwoordiger van de partij van Chavez in het ziekenhuis. Zowel zijn vader als het syndicaat waren voorstanders van de regimes van Chavez en later van Maduro. Er vonden ook verschillende huiszoekingen plaats in zijn woning waarvan verzoeker vermoedde dat dit met zijn vader te maken had. Verzoeker zou ook druk hebben ervaren omdat zijn vader tot de politiek behoorde. Verzoeker vermeldt nog dat op een gegeven moment een vriend van hem tijdens een manifestatie in Merida zou zijn neergeschoten. Hierna ging hij voor een korte periode in de bergen wonen omdat hij wist dat hij werd gezocht.

Verzoekers verklaren tevens dat de laatste twee jaren voor hun vertrek uit Venezuela er een gebrek aan voedsel was.

Verzoekers maakten voor hun capoeiravereniging verder gebruik van een gebouw van de staat; zij werden hieruit echter onttrokken omdat niemand van hen behoorde tot een politieke partij.

Verzoeker verklaart tevens dat zijn vader in Venezuela op een bepaald moment werd ontvoerd; een kennis van zijn vader werd vermoord.

In 2016 verlieten verzoekers Venezuela door de problemen en de druk die zijervaarden omwille van verzoekers vader. Daarnaast geeft verzoeker aan dat zijn vader kanker had en hij in het buitenland ging werken om geld op te sturen voor zijn behandeling. Verzoekers konden legaal verblijven in Uruguay en waren er bezig met een regularisatieprocedure. Omwille van de vreemdelingenhaat en omdat zij er moeilijk werk vonden, verlieten verzoekers in maart 2020 Uruguay.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat (COI Focus “Venezuela Situatieschets”, 28 april 2021).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, “Venezuela Country Focus”, augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten

en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', alsook p. 59-60; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 52).

Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de colectivos. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs tegen toevallige omstaanders, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging in zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijkt uit objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5.3. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die hun identiteit en die van hun zoon bevestigen, alsook hun huwelijk en hun verblijf in Uruguay. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met hun vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken.

De documenten met betrekking tot de activiteiten van verzoekers vader, bevestigen diens positie en het feit dat hij een actieve voorstander was van het Venezolaanse regime. Hieruit kunnen verzoekers' eigen beweerde problemen omwille van de positie en functie van de vader evenwel niet blijken.

De screenshots van een gesprek tussen verzoeker en zijn vader van februari-maart 2014, zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversatie kan verder eenvoudig worden gemanipuleerd en geënceneerd en biedt geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch over de identiteit van de sprekers. Om deze redenen kan aan zulke conversatie maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaat zulke conversatie op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verwerven.

Hoewel verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoekers, er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde problemen omwille van de positie en functie van verzoekers vader. De Raad baseert zich hiervoor op volgende bevindingen.

5.5. Vooreerst stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de beweerde huiszoekingen die in zijn woning plaatsvonden en waarbij men op zoek zou zijn geweest naar zijn vader: *"Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie twee keer naar uw woning kwam en dat u dacht zij informatie zochten (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat er drie huiszoekingen hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 11)."*

Verzoeker bevestigt in voorliggend verzoekschrift zijn verklaringen gedaan bij het CGVS, namelijk dat er drie huiszoekingen hebben plaatsgevonden. Hij herhaalt dat hij problemen heeft met data en benadrukt dat het gaat over feiten die jaren geleden hebben plaatsgevonden.

Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Het feit dat het gaat over gebeurtenissen die enige tijd geleden hebben plaatsgevonden, doet geen afbreuk aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen, noch aan de redelijke verwachting dat een verzoeker in staat is om coherente verklaringen af te leggen. De vastgestelde tegenstrijdigheid heeft betrekking op elementen die behoren tot de kern van verzoekers vluchtrelaas; deze huiszoekingen zijn immers één van de redenen waarom hij Venezuela heeft verlaten. Deze gebeurtenissen zijn een bepalende ervaring in verzoekers leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, ook na verloop van de tijd, in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Verzoeker brengt ook nergens enig begin van bewijs bij dat hij daadwerkelijk te kampen heeft met geheugenproblemen, om welke reden dan ook. Verzoekers inconsistente verklaringen over kernelementen van zijn relaas zijn zo fundamenteel dat er bezwaarlijk nog enig ernstig geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Tevens blijft verzoeker vaag over wanneer de drie huiszoekingen plaatsvonden. Zo kan hij bijvoorbeeld niet duiden of hij bij de tweede huiszoeking al meerderjarig was of niet en kan hij slechts schatten dat de derde huiszoeking één of twee jaar na de tweede huiszoeking was (NPO, p. 13).

Aangezien deze huiszoekingen essentiële elementen betreffen van het vluchtrelaas en de directe aanleiding vormden voor verzoekers' vertrek uit Venezuela (NPO, p. 9), mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker deze gebeurtenissen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kan situeren, zonder dat het daarvoor nodig is dat hij ook een exacte datum kan geven. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, vormt zijn onvermogen om dit te doen wel degelijk reeds een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van het relaas.

5.6. Net zoals de commissaris-generaal acht de Raad het voorts weinig aannemelijk dat in verzoekers woning, waar hij woonde met zijn broers en zus, op zoek werd gegaan naar zijn vader. Zijn vader woonde immers sinds 2000, toen verzoeker 13 was, niet meer in deze woning, maar verscheen daarentegen wel dagelijks op zijn werk (NPO, p. 5, 13). Verzoekers gissing dat ze op zoek gingen naar zijn zwakke plekken en de familie het nieuwe doelwit was, weet niet te overtuigen. Uit zijn verklaringen blijkt immers duidelijk dat ze telkens zijn vader kwamen zoeken bij de huiszoekingen (NPO, p. 12-13).

5.7. Erop gewezen dat zijn vader een aanhanger was van het regime, wordt verzoeker gevraagd waarom zij hem dan zouden zoeken. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verder geraakt dat een zeer vage en summiere verklaring, met name: *"Ik kan me inbeelden dat VEN in transitie bevond en niet iedereen die regeringsgezind was, was dat ook op administratief en politiek vlak, op het moment dat mijn vader al bij het syndicaat zat, toen was de gouverneur een opposant, het is moeilijk uit te leggen, maar zo gaat dat in VEN, dus je had de helft van het ene en de helft van het andere en vaak op professioneel vlak, mijn baas die was niet, of dat was tenminste wat ik me kan inbeelden en dan kwamen de problemen."* (NPO, p. 15).

Dat verzoeker er niet in slaagt een duidelijke en coherente reden te geven voor de beweerde problemen van zijn vader maar niettemin beweert niet te kunnen terugkeren omwille van problemen als gevolg van de positie van vader, is niet ernstig. In deze bemerkt de commissaris-generaal op goede grond dat verzoeker uitblinkt in een stuitend gebrek aan interesse over de kern van zijn vluchtrelaas, dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vrees. Verzoeker slaagt er met het verweer in zijn verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken.

Zo moet worden vastgesteld dat hoewel de invallers bij de eerste huiszoeking een gesprek hadden met zijn broer, verzoeker hem hierover geen vragen stelde (NPO, p. 12). Deze huiszoeking had nochtans een niet geringe impact op verzoekers leven, hij verklaarde hierover: *"een kind van 16 jaar die daar in een hoek gegooid wordt met een pistool tegen zijn hoofd"* (NPO, p. 13). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker na de beweerde feiten om enige verduidelijking zou hebben gevraagd aan zijn broer, te meer hij hoorde dat de invallers een gesprek hadden met zijn broer. Dat verzoeker zich niet de moeite heeft getroost om na te gaan waarover dat gesprek ging noch om zijn vermoeden dat de invallers zijn vader zochten, te horen bevestigen, valt niet te rijmen met zijn beweerde vrees voor vervolging. Deze ongerijmdheid kan niet worden verschoond door een zogezegde *"lichte band"* met zijn broer. Verzoeker maakt deze *"lichte band"* overigens ook niet aannemelijk nu hij aangaf steeds samen met zijn zus en zijn broers in de woning te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Venezuela (NPO, p. 5).

Verzoeker vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat hij liever met zijn vader over deze huiszoeking sprak gezien zijn vermoeden dat deze laatste het doelwit was. Het maakt dit betoog evenwel nog minder geloofwaardig dat hij niet verder doorvroeg bij zijn vader en genoegen nam met de uitleg *"dat ze hem misschien aan het zoeken waren, maar dat het niet ernstig was"* (NPO, p. 13-14). Deze in het verzoekschrift ontwikkelde uitleg waarbij hij ook voorhoudt verschillende pogingen te hebben ondernomen om verdere inlichtingen te verkrijgen bij zijn vader, klemt bovendien waar verzoeker voor het CGVS aangaf geen verdere vragen te hebben gesteld omdat zij niet meer dezelfde vader-zoonrelatie hadden gezien zijn vader de woning verliet toen verzoeker dertien jaar oud was (NPO, p. 14). Gelet op de beweerde impact die deze huiszoekingen op verzoeker hadden, kan deze bekoelde vader-zoonrelatie geenszins rechtvaardigen dat verzoeker naliet zich hierover diepgaander te informeren, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, te meer uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zijn vader wel dagelijks zag en hij zelfs Venezuela verliet om diens kankerbehandeling te betalen (NPO, p. 13, 17).

Hoewel hij zijn vrees en problemen koppelt aan de positie en functie van zijn vader, etaleert verzoeker voorts een gebrekkige kennis betreffende de bezigheden van zijn vader. De commissaris-generaal stelt hierover terdege: *"U bent allereerst niet zeker wanneer een syndicaat oprichtte voor het personeel van het universitair ziekenhuis Los Andes. U noemt enerzijds 1999, maar anderzijds vermoedt u 2002 (CGVS, p. 10). Gevraagd naar zijn functie denkt u louter dat hij er voorzitter van was (CGVS, p. 10). U gaf ook aan dat zijn vrouw zijn rechterhand was bij dit syndicaat, maar u weet niet of zij getrouwd waren omdat u niet zoveel informatie had (CGVS, p. 10). U stelde voorts dat uw vader ook op staatsniveau nog enkele functies had, maar u wist niet welke. U stelde dat u hierover geen informatie kon vinden en dat u die informatie ook niet had omdat u niet bij hem inwoonde (CGVS, p. 10-11). Eenzelfde vaststelling dient te worden gemaakt betreffende uw bewering dat uw vader in het verleden werd ontvoerd. U kon immers niet aangeven wanneer dit was, wie dit had gedaan of om welke reden (CGVS, p. 17-18). U vervalt verder in vaagheden waar u stelt dat u denkt dat jullie later een videogesprek hadden over deze ontvoering (CGVS, p. 17). U weet tot slot niet of uw vader ooit ondergedoken heeft geleefd in Venezuela (CGVS, p. 18). U slaagt er evenmin in concrete informatie over uw tante die bij de gouverneur werkte te verschaffen. Zo weet u niet welke ze functie ze uitoefent/de en of de gouverneur regeringsgezind is of niet (CGVS, p. 6 en p. 11)."*

Verzoeker verwijst wederom naar hun vader-zoonrelatie die sinds het vertrek van zijn vader niet meer dezelfde was, waardoor hij geen nuttige informatie kon krijgen terwijl hij tevergeefs heeft geprobeerd om nadere inlichtingen te verkrijgen. Zoals hoger reeds is gebleken, kan deze uitleg evenwel niet overtuigen. Bovendien gaat het hier om de professionele activiteiten van zijn vader. Gezien verzoeker beweert problemen te hebben gekend omwille van de positie en functie van zijn vader en hij hem ook dagelijks

zag op het werk, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij hier beter van op de hoogte is en over meer specifieke inlichtingen beschikt. Dat hij zelfs niet wist wanneer en door wie zijn vader werd ontvoerd noch om welke reden, terwijl hij 'denkt' dat zij hierover later een videogesprek hebben gehad, is al helemaal niet ernstig te noemen.

De commissaris-generaal voegt hier nog terecht aan toe dat verzoeker evenmin bij zijn halfbroer langs vaderzijde informeerde of hij en zijn zus problemen kenden omwille de functie en positie van hun vader; hij komt niet verder dan te stellen dat hij hem dit zou moeten vragen (NPO, p. 19). De bewering dat verzoeker weinig contact had met zijn halfbroer, kan gezien de ernst van de feiten, zijn nalaten en desinteresse niet rechtvaardigen. Van een verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Voorgaande vaststellingen wijzen een voor een op een gebrekkige belangstelling in het eigen vluchtrelaas en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de positie en functie van verzoekers vader.

5.8. Verzoeker verwijst naar de moord op A.M., een kennis en collega van zijn vader en beweert dat hij net als A.M. een doelwit zou kunnen zijn. De commissaris-generaal bemerkt echter terecht dat dit, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet volstaat. Hij stelt nog: *"Indien u daadwerkelijk een doelwit zou zijn, dan mag het trouwens verbazen dat uw belagers u niet om het leven hebben gebracht tijdens één van de beweerde huiszoekingen."*

Met de repliek in voorliggend verzoekschrift dat de personen zijn vader zochten, niet verzoeker zelf, en dat A.M. misschien een belangrijker positie had die zijn moord veroorzaakte, bevestigt verzoeker de bemerking van de commissaris-generaal en toont hij net aan dat hijzelf geen doelwit was. Verzoeker werpt met zijn verweer dan ook geen ander licht op de gedane bevinding.

5.9. Verzoeker beweert verder dat hij op zijn werk de laatste drie à vijf jaar verplicht werd om deel te nemen aan politieke bijeenkomsten van het regime. Hoewel verzoeker stelde dat zijn oversten dreigden met ontslag de laatste drie tot vijf jaar voor zijn vertrek omdat hij hier niet aan wou deelnemen, merkt de commissaris-generaal in deze terdege op dat verzoeker niettemin aan de slag bleef tot aan zijn vertrek uit Venezuela in 2016 (NPO, p. 6, 14-15). Het enige gevolg was dat verzoeker meer werk had wanneer zijn collega's wel deelnamen aan deze bijeenkomsten (NPO, p. 14). Net zoals de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Ook het louter geen gebruik meer mogen maken van de gebouwen van de staat voor de activiteiten van hun capoeiravereniging omdat verzoekers niet wilden deelnemen aan marsen van het regime (NPO, p. 11, 15), is evenmin voldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een vervolging.

Uit verzoekers' verklaringen blijkt immers dat hun weigering om deel te nemen aan politieke bijeenkomsten van het regime geen substantiële impact had op hun leven en hun levensomstandigheden; verzoeker kon blijven werken in het ziekenhuis tot zijn vertrek in 2016 en hun vereniging kon ook blijven bestaan. Zij dienden enkel een andere ruimte te zoeken voor de capoeiralessen.

Daargelaten de vraag of verzoekers omwille van hun weigering deel te nemen aan politieke bijeenkomsten (kunnen) worden beschouwd als politieke opposanten, maken zij in deze omstandigheden alvast niet aannemelijk dat de gevolgen van hun weigering dermate zwaarwichtig waren om te besluiten tot een vrees voor vervolging in hunnen hoofde.

Verzoekers geven ook aan dat er een gebrek was aan voedsel. Het gebrek aan voedsel in Venezuela treft evenwel de gehele Venezolaanse bevolking en vindt zijn oorzaak in een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Bovendien blijkt dat zij via de zwarte markt wel degelijk aan voedsel geraakten. In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat de toegang tot voedingsmiddelen complex was, dat er programma's bestonden om toegang te krijgen tot voeding maar dat hun toegang werd bemoeilijkt omdat zij tot geen enkele politieke partij behoorden en dus geen prioriteit kregen (NPO, p. 17; NPO verzoekster, p. 11), kan uit hun verklaringen evenwel niet blijken dat hen op intentionele en gerichte wijze toegang tot voedsel werd geweigerd.

Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat *"de gevolgen lang in de tijd heeft geduurd"*, worden er geen objectieve, concrete elementen aangebracht die voorgaande beoordeling kunnen weerleggen, laat staan in een ander daglicht kunnen stellen.

5.10. Waar verzoeker nog een vrees uit naar aanleiding van de dood van zijn vriend en buur, A.D., blijft hij steken in vaagheden. De commissaris-generaal stelt hierover terdege: *“Hoewel u A.(...) een vriend noemt, denkt u louter dat zijn familienaam misschien D.(...) is. (CGVS, p. 10). U slaagt er niet in zijn dood in de tijd te situeren en u weet niet door wie hij werd gedood (CGVS, p. 15, 16). U stelde echter wel dat nadat hij gedood werd op een manifestatie – waarbij u niet aanwezig was – u een tijdje de bergen invluchtte omdat u wist dat u gezocht werd. A.(...)s jongere broer en twee staatsambtenaren waren immers bij uw woning langs gekomen (CGVS, p. 16). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen idee had waarom zij langskwamen en dat u na uw terugkeer geen problemen meer kende omwille van A.(...) zijn dood (CGVS, p. 16). U maakte dan ook niet aannemelijk dat er voor u omwille van deze gebeurtenis sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Verzoeker werpt in voorliggend verzoekschrift op dat deze feiten moeten worden bekeken in de context van zijn asielrelaas, namelijk de huiszoekingen die hij kreeg in het kader van de politieke activiteiten van zijn vader. Dit betoog neemt evenwel niet weg dat verzoeker slechts uitermate vage verklaringen weet af te leggen. Verzoeker houdt in voorliggend verzoekschrift voor dat dit bezoek aantoonde dat hij door verschillende mensen wordt gezocht, maar weet hierover echter niets concreet te vertellen noch zijn hier tastbare aanwijzingen voor. Verzoeker verklaarde geen idee te hebben waarom zij langskwamen en stelde tevens na zijn terugkeer geen problemen meer te hebben gekend omwille van de dood van A. (NPO, p. 16).

5.11. Dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Venezuela, wordt nog versterkt door het feit dat hij nog verschillende keren naar dat land terugkeerde. De commissaris-generaal stelt hierover terdege: *“Aanvankelijk stelde u enkel één keer voor het overlijden van uw vader (in 2018) teruggekeerd te zijn waarbij u verbleef in de woning van een vriend (CGVS, p. 8, 18). Geconfronteerd met stempels uit uw paspoort, gaf u aan ook nog eens teruggekeerd te zijn naar Venezuela voor kerstmis in 2017 (CGVS, p. 19). Telkens keerde u hierbij terug naar Merida, de stad waar u uw hele leven had gewoond (CGVS, p. 8, 19). Geconfronteerd met de vaststelling dat u ondanks uw vrees toch terugkeerde naar Venezuela, herhaalde u louter de redenen voor uw terugkeer (CGVS, p. 19). U stelde voorts dat uw terugkeer op een clandestiene manier gebeurde (CGVS, p. 18). Gelet dat er van deze reizen stempels van de Venezolaanse autoriteiten in uw paspoort zijn terug te vinden, kan er aan deze uitleg geen geloof gehecht worden.”*

Het verweer dat verzoeker telkens alleen heeft gereisd dat en verzoekster in het buitenland bleef, doet hier niet anders over denken en neemt niet weg dat verzoeker, die vreesde te worden vermoord door diegenen die eerder huiszoekingen bij hen hadden uitgevoerd, is teruggekeerd naar de stad waar hij zijn hele leven heeft gewoond en waar hij zijn vluchtrelaas en vrees situeert. Dat het slechts over twee reizen gaat, doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker blijft steken in het vergoelijken en het minimaliseren van de gedane bevindingen. Verzoekers herhaaldelijke terugkeer naar Venezuela kan niet in overeenstemming worden gebracht met een geïntenseerde vrees voor vervolging.

5.12. De inhoud en relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten afgewogen tegen verzoekers tegenstrijdige, onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers hun beweerde problemen omwille van de positie en functie van verzoekers vader niet aannemelijk kunnen maken.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers' individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, tonen verzoekers niet aan dat verzoeker door politieke opposanten van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn vervolgd of geïntenseerd. Er blijken verder ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekers bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren.

Gelet op hun individuele omstandigheden, zijn er geen indicaties dat verzoekers kunnen worden aangemerkt als personen die op enige wijze in de negatieve aandacht staan van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren.

Het feit dat verzoekers vader hoge posities bekleedde in de deelstaat waar hij woonde en een actieve voorstander was van het Venezolaanse regime, doet hieraan geen afbreuk. Dit element staat hier niet ter discussie, maar toont niet aan dat verzoeker zelf om deze reden wordt vervolgd door politieke opposanten. Daarenboven blijkt dat zijn vader reeds in 2018 overleed, zodat nergens uit blijkt waarom verzoeker vier jaar later omwille van zijn vader zou worden geïntenseerd.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat zijn vader meer dan waarschijnlijk werd gedood door de oppositie, blijkt uit zijn verklaringen daarentegen dat zijn vader in 2018 overleed aan

kanker (verklaring DVZ, rubriek 13 A). Verzoekers opmerking kan dan ook niet ernstig worden genomen. Uit de dood van zijn vader kan bijgevolg geen persoonlijke vervolgingsvrees voor verzoeker blijken. Verzoeker verklaart bovendien dat hij naar Venezuela is teruggekeerd toen zijn vader stierf (NPO, p. 8). Indien verzoeker daadwerkelijk vermoedde dat de oppositie er voor iets tussen zat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die net omwille van zijn vrees te worden vermoord door diegenen die op zoek waren naar zijn vader, het risico zou nemen naar Venezuela terug te keren vermits hem mogelijk eenzelfde lot te wachten stond.

5.13. Waar verzoekers de situatie van terugkerende asielzoekers aankaarten, wijst de Raad op wat volgt.

Het wordt niet betwist dat verzoekers bij een terugkeer in de luchthaven mogelijk zullen worden gescreend en ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela hebben verlaten dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op vervolging worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus "*Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*" van 23 november 2021; COI Focus "*Venezuela: situatieschets*" van 28 april 2021; EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020) blijkt immers niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van een verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Gelet op het voorgaande kan niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

De behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, personen die in het verleden werden beschouwd als opposant, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Het zijn dus vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleden als risicoprofielen.

Daargelaten de vraag of verzoeker als politieke opposant kan worden beschouwd, louter omdat hij niet deelnam aan politieke bijeenkomsten, blijkt zoals hierboven uiteengezet nergens uit verzoekers verklaringen dat hij zulk profiel heeft of dat hij persoonlijk in de specifieke negatieve aandacht stond van de Venezolaanse overheden of andere actoren, noch dat hij als zodanig wordt gepercipieerd dat hij een dreiging zou kunnen vormen voor de Venezolaanse overheid.

Tevens kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters beperkte politieke activiteiten, namelijk dat zij in 2014-2015 twee keer heeft deelgenomen aan een studentenprotest, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime of andere actoren. Verzoekster was een gewone deelnemer, kende geen andere activiteiten en kende nooit problemen ten gevolge van de twee deelnames (NPO verzoekster, p. 11-12). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekster om deze reden bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven en hier een beschermingsverzoek hebben ingediend, resulteert als dusdanig dan ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij aannemelijk maken dat zij worden gemonitord en/of bij terugkeer zouden worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoekers konden beiden tevens Venezuela op legale wijze verlaten met hun eigen paspoort en verzoeker kon zonder probleem een aantal keren legaal terugkeren naar Venezuela (NPO, p. 6, 7, 18; NPO verzoekster, p. 5), hetgeen eveneens een bijkomende indicatie is dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staan.

Verzoekers brengen geen overtuigende elementen die hierover anders doen denken.

Verzoeker verwijst naar zijn profiel 'als zoon van', maar aangezien zijn vader gekend was als een actieve voorstander van het Venezolaanse regime kan niet worden aangenomen dat hij om deze reden voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond. Evenmin zijn er andere indicaties die hierop wijzen.

Verder halen verzoekers nog een rapport van Human Rights Watch aan. Dit rapport betreft voornamelijk de behandeling van de terugkeerders in Venezuela tijdens de coronacrisis. De stigmatisering, discriminatie en beschimping van terugkerende Venezolanen wordt niet betwist maar uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat dit leidt tot fysiek geweld. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Venezuela ernstige problemen riskeren die de drempel van vervolging bereiken en dit enkel omwille van het feit dat zij naar het buitenland zijn getrokken en daar hebben verbleven. Het louter aanhalen van algemene landeninformatie volstaat niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen, te meer daaruit geenszins blijkt dat elke terugkerende Venezolaan louter omwille van zijn of haar terugkeer uit het buitenland wordt vervolgd of geïsoleerd.

Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.14. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld en dat verzoekers bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegend.

Indien, zoals in casu, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingen-definitie niet langer noodzakelijk.

Gelet op het voorgaande en alle elementen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Waar verzoekers zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) niet aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïsoleerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijzen verzoekers in hun verzoekschrift en in hun aanvullende nota naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij stellen dat de schrijnende en mensonterende situatie in hun land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en hun veiligheid te garanderen.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan.

In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of worden veroorzaakt door (a) de Staat, (b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of (c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in (a) en (b), inclusief internationale organisaties geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van*

derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan worden gesteld dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijsen, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid.

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Venezuela zonder deze te betrekken op hun persoon. Verzoekers geven niet aan in welke mate de economische en humanitaire crisis in hun land van herkomst hen persoonlijk treft.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift en in de aanvullende nota naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela zonder verdere toelichting, tonen verzoekers niet aan dat zij in geval van terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze een reëel risico lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zullen verkeren om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. De Raad merkt tenslotte op dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: “Immers, uit jullie verklaringen blijkt dat jullie een woning konden huren, u er werk had en u uw echtgenote kon ondersteunen in haar studies (CGVS, p. 5-6, CGVS, N.(...), p. 4). Voorts blijkt dat jullie de financiële middelen hadden om verschillende toeristische reizen naar het buitenland te ondernemen, waarvan de laatste plaatvond in 2015 (CGVS, p. 7 / CGVS N.(...), p. 5). Hoewel jullie aangaven dat de toegang tot voedingsmiddelen bemoeilijkt werd omdat jullie niet tot een politieke partij behoorden, blijkt uit jullie verklaringen dat jullie wel degelijk – via de zwarte markt – toegang hadden tot voedsel (CGVS, p. 17 / CGVS N.(...), p. 11).”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel, onder meer tegen opposanten en manifestanten, en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden, doel of profiel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekers om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Tevens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Merida, en verzoekster, die sinds 2012 of 2013 bij verzoeker in Merida verbleef (NPO verzoeker, p. 5; NPO verzoekster, p. 4), zijn evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in hun verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan. Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door hen in het verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela is gesteund. De Raad wijst er nog op dat Merida niet behoort tot de zes grensstaten waarvan sprake in de COI Focus van 28 april 2021; deze betreffen enkel Amazonas, Apure, Táchira, Zulia, Bolívar en Falcón. Waar verzoekers nog beweren dat zij afkomstig zijn uit de meest gewelddadige en gevaarlijkste stad, blijkt uit de landeninformatie net het tegenovergestelde, namelijk dat Mérida één van de laagste geweldcijfers heeft in Venezuela (COI Focus, p. 24).

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Merida, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in

aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hadden zij de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Wat betreft de aangevoerde schending van *“het procedure K.B. voor het Commissariaat”*, laten verzoekers na aan te geven welk artikel van dit KB zij specifiek geschonden achten en om welke reden, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus worden de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES